

MÉREGTELENÍTŐ

2022.05.szám

Kedves Olvasó!

Az alábbiakat 12 évvel ezelőtt már elmeséltem ezen újság lapjain. De azóta olyan sok új olvasónk van, hogy szeretném újra megosztani Veletek életre szóló élményemet.

Ez a hónap nagyon szépen kezdődik, olyan ünneppel, ami mindenkit megszólít valamilyen formában. Akinek még él az édesanyja, és tudja őt virággal köszönteni, ő a legboldogabb. Sokunknak már csak a temetőbe van módunk virágot vinni Annak, aki megszült és felnevelt bennünket. De érezzük, hogy élő ez a szeretet, és eltalál oda, ahol ŐK, az eltávozottak vannak.

Manapság egyre több kicsi embernek nem jut osztályrészül ez a boldogság. Mert nem örültek a születésüknek, nem kértek belőlük – így ők nem ismerhetik a szülőanyjukat. Valahol felnőnek, enni-inni kapnak, talán még szeretetet is hébe-korba. De azt, hogy ők valakinek fontosak, nem érezhetik. Ennél talán még az is jobb, ha egy gyereknek meghal az édesanyja, mert akkor VOLT valaki, akire emlékezhet.

Engedd meg, hogy most én is emlékezzek! Jó 30 évet megyünk vissza az időben. Volt a Művese Osztályon, ahol dolgoztam, két gyerek, mindkettő 18 évesen került oda. Egyik 9 évesen jutott árvaságra és nevelőotthonba, másik csecsemőkorától ott nevelkedett. Mindkettő szomjazta a szeretetet, de mivel nem kapta, dacossá, deviánssá vált. És beteggé. A Nevelőotthonból utcára kerültek, s onnan a klinikára. Rengeteg gondot okoztak az osztályon – bár sokan megéreztek bennük a sóvárgást, akiktől kaptak egy-egy jó szót, ajándékot... De többre vágytak! Megszólítottam éreztem magam. Anyjuk lettem, teljes odaadással, szívem minden szeretetével. Soha nem felejthetem Zsolti hogy sírta lucskosra az orvosi köpenyemet, mikor azt mondta: nekem a doktornő a mamám... A hazatalálás könnyei voltak. Béla emlékét, egy levelét is őrzöm, míg élek.

Életem egyik tanulságos, szép élménye: Ők. Ez az emlékezés a virág, melyet most én adok nekik, mert engem is megajándékozott velük az élet. Meghalt már mindkettő, de gazdagabban, mint ahogy betegségük nélkül éltek volna.

Honnan jutott most az eszembe?

Sok magányos embert ismerek, sokuknak nagy szomorúságukra soha nem volt gyermeke. De vannak, akiknek a szíve anya-szív! Vannak, akik befogadóak, akik képesek évekig naponta imádkozni egy gyermektelen fiatal párért, akiknek ezek után születik egy kisbabájuk. Vagy egy-egy beteg gyermekért, hogy meggyógyuljon, vagy elromlott házasságért, hogy helyre jöjjön, vagy egy melegszívű asszonykáért a szenvedélybeteg férfi számára. Ők ANYÁK, bár nem szültek. Tudnak szeretetet adni! De sokan vannak, akik magukra maradnak, mert nem képesek adni – még egy kis figyelmet sem a sors-társaiknak. Van lelki meddőség is – és ez a szomorú.

18 éves voltam, mikor egy idős paptól hallottam: Isten minden nőt anyának teremtett. Akár szül, akár nem, a szíve anya-szív. Hát így köszöntöm én e napon a Nőket, azokat mind, akiknek meleg anyai szeretet él a szívében: Köszönet minden szeretetért, amit a világnak adtok! /P.M./

Mysty Kata: Anyák napja minden nap

Anyák napja minden nap,
hiszen itt vagy, Anyám,
minden szívdobbanásban,
minden levegővételben,
Te vagy a létezés bennem,
ott vagy mindig mindenkor
az értelmet nyert küldetésben,
a szükség diktálta megértésben,
a könyörgő imádságban,
a megvigasztalódás pillanatában.
A megfáradt élet folyamában,
mint tündöklő vízcsepp csobbanása,
frissítő hullámú, szelíd morajlása.
Anyák napja van minden nap,
mert ott vagy... Anyám,
a hiányról valló vágyban.
Minden jó emléket felidéző
vizionlátásban...
A várva-várás "aligjában"!
A testi-lelki fájban,
a gyógyulás óhajában,
a kivárásban...
Az elválásban és mindenhol,
ahol élet-tűz és küzdő láz van

Berde Mária: Irgalom

Ki soká nem borul emberi vállra,
Ahhoz a fák egyszer közel hajolnak.
Ki soká nem figyel emberi szájra,
Ahhoz egyszer a falevelek szólnak.

Ki soká nem örvend az emberekkel,
Egyszer a kertben harmatkora reggel
Megérti, mit csíznek a csíz mit
üzenget,
S mit a szél ujja a fákon kipenget.

Ki soká nem olvas emberi könyvet,
Az megtanulja, mit a felhők írnak.
Ki soká nem lát egy emberi könnyet,
Azért az esők patakokat sírnak.

Ki földi csókot immár sose kóstol,
Arra az ég lehajlik csillagostól,
S megérzi egyszer, hogy az Isten
szája
Csókol a napban is reája.

Algimantas Baltakis: Az anya

Hol kezdődtem én?

Ezer mérföldön túl.
Ezer éve.
Anyám méhében.
A szíve alatt.

És hol folytatódom?
Anyám szemében.
Anyám gondolatában.
Ott van a folytatásom.

De hogyha majd nem lesz már anyám?

Anyám sírhantja előtt.
Anyám szemében.
Anyám gondolatában.
A sírkereszt alatt.

És hol végződöm majd?

Ezer mérföldön túl,
Ezer év után.

Anyám méhében.
Anyám szemében.
Anyám gondolatában.

Véget nem érek.
Csupán folytatódom..

/fordította Bán Péter/

Kedves Olvasó!

Egy rövid beszélgetést osztok meg Veled. Valaki feltette nekem a következő kérdést:

- Kértek már kölcsön Tőled igazán nagy összeget? Olyant, hogy a visszafizetésnek semmi realitása nem volt? Mérlegeltél már ilyen kérést? Én igen. Hisz szerettem volna segíteni!... De mégsem lehet, így gondoltam akkor, hát sosem látom viszont, ez nyilvánvaló... nem fogja tudni visszafizetni. És nekem is szükségem lehet rá... És döntöttem a racionalitás, a józan ész alapján. (Történetesen még így jobban is járt a kérelmező, utólag az élet igazolta.) S mégis, ahányszor szóba kerül Jézus ezirányú tanítása (Lk 6,27-36) kényelmetlen érzés fog el. Mert Ő azt mondja a tanítványainak: Nektek, akik engem hallgattok, azt mondom, hogy: adjatok, ne várjatok viszonzást, ne kérjétek vissza, ami a tiétek, tegyetek jót azokkal, akik átkoznak, imádkozzatok a rágalmazóitekért... Ha megüti valaki a jobb arcodat, tartsd oda a balt, ha elveszi a köpenyed, add hozzá a köntösöd is...

- Jó. De mindezt miért?- kérdeztem én.

- Mert számomra Ő a minta, mert hozzá akarok igazodni. Ma már úgy látom, megéri nekem, hogy kilépjek a racionalitás szűkösségéből. Hisz az életem egy hosszú folyamat, ebbe olyan sok minden belefér. Az érett keresztény, aki az Ő tanítványa, nem kemény, mint egy éretlen gyümölcs. Nem. Ő megérett, ezért megértő, több mint a benne okoskodó én-része.

És mert „így a Magasságbeli fiai vagytok, és nagy lesz a jutalmatok.”

Ennyi volt a beszélgetés. Már rég nem aktuális a kérdés.

De a kérdés úgy gondolom, mindnyájunk számára mindig aktuális – ezért osztom meg Veled.

Szent-Gály Kata: Mint senki más

Te ismersz engem, úgy, mint senki más:

tudod felőlem, mit én sem tudok, hogy ki vagyok, s mit akarok.

Mielőtt végigmondanám a szókat, már észrevetted, hogyan alakult az eszme bennem.

Mielőtt az utat végigjárnám, te láttad: vissza is jöttem.

Előtted nem titok az élet, és benne minden összefüggések világosak és áttekinthetők.

Látod a múltban a jövőt, magban a fát, a szunnyadó, pöttyös tojásban a domb jövőendő kórusát.

És tudod azt is, hogy mivé leszek, ki behunyt szemmel csak megyek, megyek.

Jézus az én ismerősöm

...Kétezer évnek előtte élt ezen a földön egy ismerősöm, milyen világokat összekapcsoló gondolat! Az akkori emberekből és az utánok valókból is por lett, a porból fű lett, a fűből tudja Isten, mi lett, de ő, az én ismerősöm, mindig élt, mindig volt és mindig lesz.

Igen, a Jézus elé térdelt le a pap. A Jézushoz fordult – a mi urunkhoz, a Jézushoz.

Milyen szerencse az emberiségre ez a Jézus, ez az isten, aki ember volt. Az Istenről nem tudom, milyen, a Jézusról tudom. A Jézus ösmerősöm, és mindenkinek ösmerőse. Tudom, mit csinált, tudom, hogy gondolkozott, még az arcát is ösmerem. Nem az tölti el lelkemet megnyugvással, hogy ő uram nekem, de az, hogy ismerősöm.

...Ha elutazom messze, idegen országokba, idegen népek közé, az arcok mások, az állatok is mások, a füvek is mások, az ég is más, minden más, már azt kell hinnem, kietlen, megborzasztó elhagyatottságomban és magányomban, hogy nem is ezen a világon vagyok többé, mikor egyszerre valamely emberlakta telep szélén elémbre bukkan egy kereszt és azon egy sebektől vérző pléhember, az én ismerősöm.

Ah, itt van Ő! Még itt is itt van! És én nem vagyok többé egyedül és nem vagyok elhagyatva. Letérdepelek előtte akkor én is és elmondom neki, éppúgy, mint most ez a pap, hogy a szívemet mi nyomja.

/részlet Mikszáth Kálmán Szent Péter esernyője c. kisregényéből/

Újságok kérdezték régen „Ki neked Jézus?”. Én... az internetet böngészve megtaláltam a választ. Nem én találtam ki.../öt/ Mikszáth Kálmánnak hívták. Övé az érdem és az ő válasza most már az enyém is, mely így hangzik: „Jézus az én ismerősöm!”

Tudom, miért vagyok beleesve a 2000 évvel ezelőtti Ismerősömbé, mert ő lett az ember, a felnőtt ember mintája minden kor számára: a múlt, a jelen és a jövő számára is. Ő az a hős, aki élni tanít minden embert, mert minden ember ismerőse és barátja...

/részlet Kovács László elmélkedéséből, 2020 tavasz/

Dsida Jenő: Pünkösdi várakozás

Kész a világ,
Feszült ünnepi várás tereng felette.
Halotti csend. Csak néha néha
Sóhajt az Isten Lelke.

Kimérve minden pálya
Megtöltve minden lélek-lámpa,
Ahol csak úr a lét...
De jaj, sötét van, mélységes, iszonyú sötét!

A zordon tömeg-árnyék
Némán zokogva kering útjain,
S csak egyet tud és egyet érez...
Most váratlanul vágyón megvonaglik
És felzúg Istenéhez: Betelt az idő!
Sugarat, fényt, színt adj nekünk,
Mert epedünk!

Fényesség nélkül oly sivár az élet!
Nagy alkotónk, oh mondd ki szent igédet
Legyen világosság!...

És ismétlik mindig erősebben
A felvihartzott éteren keresztül
És felharsan az eget harsonája
S a végtelennek zsolozsmája zendül zszibongva,
zsongva...
És nagy szavát az Úr - kimondja!

Ószabó István: Este lefektemben, reggel felkeltemben

A lélek kataklizmájában
e fordított értékrendű korban
olyan imádságot szeretnék mondani,
ami nem félelem.
Szeretnék, szeretnék
este lefektemben, reggel felkeltemben
mondani egy imát,
amelyben imaszó
a Föld, a Víz, a Nap,
a Fák, a Csönd, az Ég,
a Báránnyelleg,
a Fű, a Hó, a Szín, a Napsugár.

Olyan imádságot szeretnék mondani,
amiben nincs a szenvedésből
nincs a halálból,
nincs hétágra font ostor,
égi-földi honvágy.
Olyan imádságot szeretnék mondani,
ami nem szól, csak Tehozzád.
És mindegy, mi van,
Naptámadat, elalvás, étkezés
Olyan, mint távoli helyről
a HAZAÉRKEZÉS..

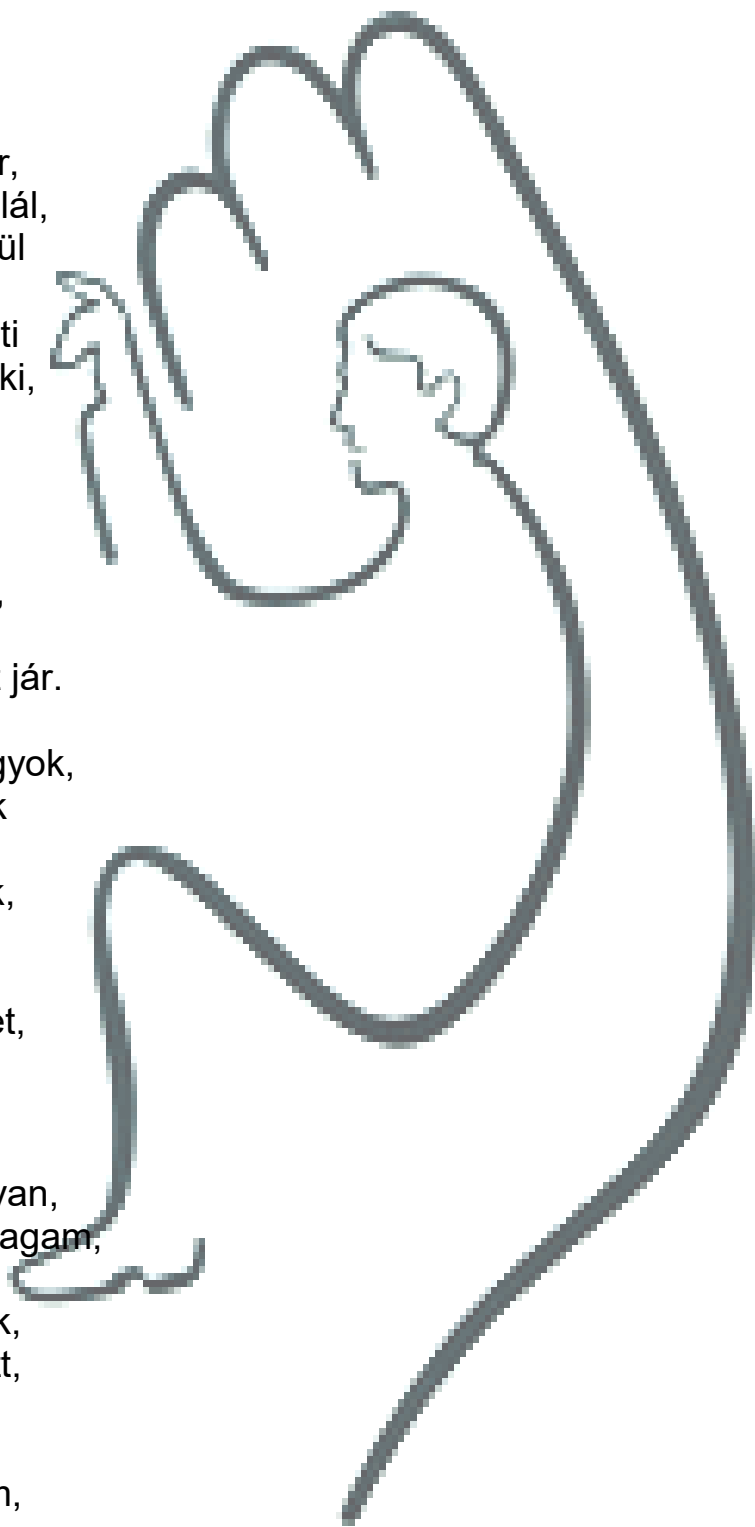
Keresztury Dezső: Valaki tenyerében

Sokszor nem tudtam, mi derül
ki végre sok titok közül
meglepetésül;
valóság lesz a képzelet,
vad csatazajra ébredek,
harcban ész nélkül;
belezuhanтам, vissz az ár,
mihez, mert kell, okot talál,
hog्य fennmaradjon végül

a gyötrött test, mely elveti
eszméletét: nem kell neki,
mert csupa vér már;
visszaájul, vagy kirepül
a fénybe vagy alámerül,
sűrű, kövér sár
nyeli; új törvény dobja ki,
új áramokba hullani,
hol más fény, más sötét jár.

Kérdezhettem, hol is vagyok,
mit is tegyek, mire a sok
esély, hisz látni
néhány lépésre ha tudok,
sodrások, labirintusok
szédületében bármi
várhat, kő, iszap, parti rét,
s rámveti háló-végzetét
angyal, ördög, akárki.

Sokszor éreztem: vége van,
megölnek, elvesztem magam,
s mindig túléltem;
sokszor éreztem: eltűnök,
s a nap mindújra kisütött,
valaki lenyúlt értem;
mindig úr lett a vadakon
valami nagyobb hatalom,
s elfértem tenyerében.

Földünkéről, jövőnkéről

Áder János középiskolásokkal beszélgetett

Az idén hetedik alkalommal szerveztek meg fenntarthatósági témahetet. Nyitó tanóráját Áder János tartotta. Előadása elején a köztársasági elnök Ferenc pápa Laudato si kezdetű enciklikáját és a már elérhető Zöld Föld fenntarthatósági tan-könyveket ajánlotta a diákok figyelmébe.

Idén a labdarúgó-világbajnokságot Katarban rendezik meg, a helyi klíma miatt novemberben. Mivel a hőmérséklet várhatóan még ekkor is magas lesz, a stadionokat hűteni fogják, a száraz éghajlat miatt a gyepet pedig folyamatosan öntözni kell – az ehhez szükséges víz előállítása viszont óriási költségekkel jár. Úgy tűnik, hogy a bajnokság szervezőinek a klímavédelmi szempontok nem voltak fontosak.

„De vajon mennyi a felszíni, folyékony édesvíz aránya a Föld vízkészletéből?” – tette fel a kérdést Áder János a diákoknak, amire egy applikáció segítségével válaszolhattak.

A Föld vízkészletének csak 2,5 százaléka édesvíz, de mindössze 0,5 százalék az, melyet a lakosság ellátására, az ipari termeléshez és a mezőgazdasági munkálatokhoz fel tudunk használni.

A köztársasági elnök előadásának további részében a víz három drámájáról beszélt: arról, ha kevés, ha sok, vagy ha szennyezett. A bolygó egy részén már évek óta nem esett eső, Szíriában például három éven át tartott az aszály. De Kenya, Etiópia és Szomália is küzd a szárazsággal: ha Szomáliában idén sem fog esni, akkor másfél millió öt év alatti gyermeket fenyeget az éhhalál.

Az orosz–ukrán háború fokozza a szárazság okozta gazdasági problémákat. Ötven olyan ország van Afrikában és Ázsiában, ahol a gabona legalább harminc százaléka e két országból érkezik.

Az ENSZ által humanitárius célokra vásárolt gabona 85 százalékát is Oroszországban és Ukrajnában termelték meg. Ebből a szempontból is kérdéses, hogy érdemes-e gabonából bio üzemanyagot előállítani.

Németországban évek óta alacsony a Rajna vízállása, ami rendkívüli mértékben korlátozza a hajózást. Ha a vasúton vagy közúton szállítják azt, amit eddig vízi úton juttattak el a célig, az is megterheli a környezetet. Bár Magyarország kedvező helyzetben van, a Duna–Tisza közti homokhátság, melynek területén 830 ezer ember él, félsivatagosnak tekinthető. A következő nyolc évben komoly erőfeszítéseket tesznek majd arra, hogy a homokhátság vízpótlását meg tudják oldani.

A világ más tájainak viszont a túl sok víz okoz gondot. A klímaváltozás miatt sokkal gyorsabban jut vissza a földre a csapadék, ami a világon több helyen

megoldhatatlan problémákat okoz. A hirtelen lezúduló csapadékot nem tudja elvezetni az infrastruktúra, az áradások komoly károkat okoznak a településeken, emellett a mezőgazdasági tevékenységet is lehetetlenné teszik. De Magyarországon is komoly gondot okoz a sok víz. A Tisza például rövid idő alatt képes megáradni, ennek megakadályozására a gátak csak korlátozott védelmet nyújtanak, ezért kell szűkségtározókat építeni.

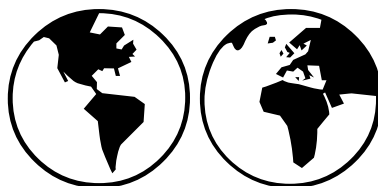
A világ népessége tavaly több mint hét magyarországnival növekedett, 2050-re valószínűleg el fogja érni a tízmilliárd főt. A népesség növekedése kétszer akkora vízmennyiség és háromszor akkora energia felhasználásával jár. *Napjainkban – bár még mindig nagyon sokan élnek nyomorúságos körülmények között – 1,7 földnyi erőforrást használunk fel. A jólétünkhöz a természeti tőkét éljük fel. Nyilvánvaló, hogy ez nem tartható fenn sokáig.* – hangsúlyozta az előadó, aki arra is kitért, hogy az amerikai palagázból – az LNG szövetség jelzése szerint – nem lehet az európai igényeket kielégíteni. A meglévő kapacitások le vannak kötve, újak kiépítése hat-nyolc évet venne igénybe, ráadásul hosszú távú szerződéseket kellene kötni.

„Mennyi víz szükséges egy farmernadrág legyártásához?” – tette fel a kérdést Áder János. 7600 literre, mert a gyapottermesztéshez rendkívül sok víz kell, a feldolgozás és a festés, valamint a szállítás is vízigenyes. De az általunk felhasznált és elfogyasztott termékek előállításához is sokkal több víz kell, mint gondolnánk.

Ráadásul a pazarlás is óriási, a megtermelt élelmiszer egyharmada a szemétkerébe kerül, de a megvásárolt ruházat harmadát is csak egyszer – vagy egyszer sem – vesszük fel. – emelte ki a köztársasági elnök. – Egyetlen eldobott cigarettacsikk akár ötszáz liter víz szennyezését is eredményezheti. Mindennek van vízlábnyoma, így az állattenyésztésnek, az autógyártásnak, a mobiltelefon előállításának is, de a túlfogyasztás önmagában is megterheli a Föld vízkészletét, ez pedig oda vezethet, hogy a világ népességének egynegyede rövid időn belül nem fog iható vízhez jutni. Mit tehetünk? – Áder János bemutatott néhány olyan, elsősorban magyar találmányokon alapuló megoldást, amely segíthet a víz hatékony megtisztításában.

Előadása végén beszélt a pályaválasztás előtt álló fiataloknak arról, hogy egy-egy szakma művelője – az orvos, az informatikus, a közgazdász, a tanár, a jogász – mit tehet a fenntarthatóságért a maga területén.

/Magyar Kurír 2022.04.25/

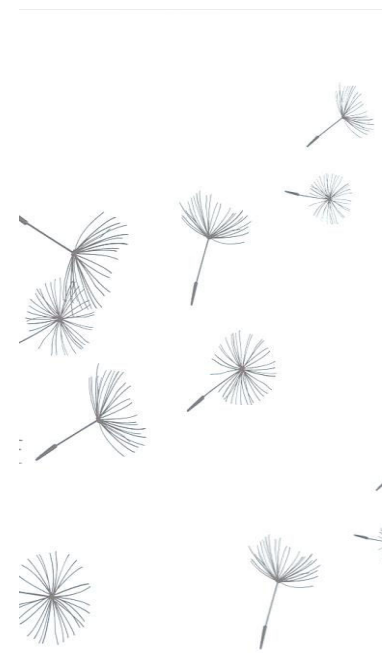
Babits Mihály: Esti megérkezés

Az esti sötét
halk mezei lelkét
a mohó kilométerek
bús messzibe nyelték.
Kocsim ablakait most
veri a fény,
hét sorban a lámpák
jönnek elém.

Tépett takaró lett
már a sötétből;
csak az ég, a nagy ég
fut velem a rétről;
kiejtik az uccán
a csönd mezei
csokrát a kiránduló
fáradt kezei.

De harsan a lángok
lármája, a lámpák
csilláma szemembe
csengeti lángját.
Máshol az éjszaka
csendje halálos:
itt villan a villany
és villog a város.

Ideleln a város
villanya villog,
de fenn a nagy ég
száz csillaga csillog:
a villany a földi,
a csillag az égi,
a villany az új,
a csillag a régi.

Anyák napján az anyukák figyelmébe ajánljuk:

Gina Jaszenovics: Minőségi időt a gyerekekkel

„Ne feledd, te vagy a hely- és időfelelős, nem a gyerek!”

4 éves gyerek. Még nem beszél. Az anya szerint annyira bele tud merülni a tabletezésbe, hogy többször bepisilt, miközben játszott.

3 éves gyerek, logopédiára várnak, mert még nem beszél. A váróban, a gyerek rendszerint az anyja telefonján játszik. (Sok más alternatívát el tudnék képzelni...)

6 éves gyerek, az étteremben végig mesét néz a telefonon, az anyja néha belopja a szájába a kaját.

10 éves gyerek, strand. Egész nap tabletezett, vízbe nem is ment.

Az elektromos „kütyük” használatának hatásairól gyermekkorban sok cikket lehet olvasni az Interneten. Nem tudom, miért van az, hogy ezek a cikkek látszólag nem érnek célba. (Ezúton is tisztelet a kivételnek!) Talán mert túl tudományosan vannak megfogalmazva? Megpróbálom egyszerű nyelvre lefordítani, ami ezekben a lényeg.

Ha és amennyiben a gyerekednek túl korán és korlátlan időben biztosítod a telefon, tablet stb. használatot, a gyerekeddel tolsz ki! És hosszú távon magaddal is... Miért is? Lehet, hogy most egyszerűbb mesét nézni a telefonon, miközben esztek, de később, amikor megpróbáltok étterembe menni, és ott sem sikerül az etikettnek megfelelően étkezni, valamint mesenézés/játék közben próbálsz meg pár falatot becsempészni a szájába, bánni fogod.

Lehet, hogy most egyszerűbb leültetni őt egy játék elé, mert fáradt vagy, mert különben mindent szétrámolna, mert folyamatosan nyúzza az idegeidet, de amikor már elmúlt három éves és még mindig nem beszél, bánni fogod. Mert a környezeti tényezők (az, hogy mennyit beszélsz hozzá, mennyit énekel, mondókázol neki, és hogy nézegetsz-e vele könyveket) rendkívül fontosak a nyelvelsajátítás során. És, amikor a világ összes pénzét és idejét elköltöd speciális tornára, logopédiára, akkor fogod csak igazán megbánni.

Lehet, hogy most ezzel a legkönnyebb lekötni a figyelmét (persze, mert színes, meg villog, meg hangot is ad... sőt nyomogatni is lehet), de amikor nagyobb lesz, és szinte már nem tudod tőle elvenni, akkor ezt is bánni fogod. Mert nem lesz más eszköz a kezében a figyelmének lekötésére, csak ez. Lehet, hogy most ez a legegyszerűbb társaság számára (mert elvan a gyerek, ha játszik), de amikor néha kiviszed a játszótérre, vagy amikor elkezd oviba járni és nehezen talál barátokat, nehezen illeszkedik be egy közösségbe, bánni fogod! Mert, ha te lettél volna a társasága, akkor mindez sokkal könnyebben menne.

Lehet, hogy sokszor és kitartóan hisztizik érte, és egyszerűbb odaadni neki, de amikor majd minden más helyett is ezt szeretné csinálni, akkor bánni fogod. Persze ezek az eszközök sem ördögtől valók, de ahogy mindennek, úgy ennek is megvan a maga helye és ideje. Biztosítani kell a gyereked számára más elfoglaltságot is, és nem szabad hagyni, hogy korlátlan mennyiségű időt töltsön telefonnal, tablettel, tévével.

Szabó György: Íróasztalom

Van már hatvanöt éves az íróasztal, ahol most
rovom e halk sorokat, ókori mérce szerint.
Hajdan apám ezen írt recipéket a rászorulóknak,
rég volt! Kisfiúként néztem a szép betűit.
Arra, mit ő írt, gyógyszert mértek a patikában
és fájdalma csitult sok betegének ezért.
Vajon az én írásomból valakikben a józan
ész gyarapodni fog-e? Ezt biza nem tudom én.
Mégis a tollat a kézből én ki nem ejtem: a szívem
diktál s én csak írok, míg az erőm hagyogat.

Tüzes Bálint: Kicsi tény

ilyen egyszerű
ha elindultál
valaki
mindig látja hátadat
suhanc elismerőn
ráfütyönt s a szél
legyen bár jeges vagy tavaszi
pillanatra
megpihen
hajadban

Tüzes Bálint: Nagyravágyó félelem

Elkerülendő
hogy kicsiny lelked
kevés is boldogítsa
lépkedjen inkább
csillagokra de
maradjon
talajon
talán így lehet
minden
egészen
elkerülhető

Szabó Magda: Ezüstgolyó

Valami édességet akartam kiszabadítani sztaniolburkából, beleszakadt a körmöm, a papír nem engedett. Magamat is meglepett, miért küszködöm vele, miért nem folyamodom természetes megoldáshoz, elvégre itt az olló, honnan került belém a dzsungelindulat, hogy valamit tépjek, cibáljak, mint a majmok. Mire sikerült a papír takarta tartalomig érnem, már nem is kívántam; csavartam, gyúrtem a bágyadt sztaniolt, aztán kidobtam. Később, sokkal később, mikor már levitték a konyhahulladékot, nyilallt belém a felismerés, mi hergelt fel az ártatlan csokoládé burkolója ellen: hát persze, hogy a tudat mélyéről a keresztanyám sziluettjét sodorta vissza az emlékezés. Életemben először éreztem ismét tapintható közelségben magamhoz, s a sztaniol villantotta vissza a régen kihunyt fényeket.

Keresztanyám gyönyörű volt, legszebb a famíliában, számomra sokáig felfoghatatlan rejtelem, hogy ez a hétszépség maradt társ nélkül, képtelenség, hogy sose keltette fel senki érdeklődését. Ha a családot faggattam, senki sem adott kielégítő feleletet, legvalószínűbbnek az látszott, hogy keresztanyám aligha gondolhatott élete rendezésére, mert mindig dolga volt, olyan terebélyes famíliában, mint a mienk, mindig történt valami, ami egy semmiféle személyes kötöttséggel nem terhelt családtag jelenlétét itt vagy ott indokoltta tette. A testvérek születtek, szültek, foguk jött, betegek voltak, ünnepet ültek, esküdtek, elváltak, haldokoltak, temették vagy keresztelték őket, keresztanyám neve volt a jelszó a rengeteg rokonközt, akár jó, akár rossz következett, kedves, régimódi neve: Ida, jelszó lett. Bármilyen elintézendőre adott tanács is mindig ugyanaz maradt: majd Ida megoldja. Én is Idának hívtam egyébként, nem állt rá a szám sem arra, hogy keresztanyám, sem hogy néni, Ida egyszerűen csak Ida volt, aki a legvalószínűtlenebb szalagokkal fonta be a hajamat, a legcsipkésebb ruhákat varrta nekem, holott tudta, nem szeretem a csipkét, amelyre állandóan vigyázni kell, mert szakad vagy pizkolódik, de azért csak öltöztetett, becézett, szórakoztatott, és mindazt az ételt megfőzte, ha együtt voltunk, amely a mi otthoni konyhánkon nem került asztalra, de én szerettem. Ida egyébként csaknem százéves lett, biológiai csodáját körbedicsértük, még szépségét is megőrizte elképesztő magas korában, épp csak minden valahogy pár árnyalattal halványabb lett rajta, színei kifakultak: szeme erős, büszke kékje, ajka pirosa. Gyerekkoromban olyan volt, mint egy elbűvölő miniatúra, mikor utoljára láttam, háza kapujában állt, és életében először nem is leplezett bánatot érzékeltem a szája körül. Pasztellrajz-arcáról nem az ifjúság varázsa tűnt el, hanem az élet ragyogása. Istenem, gondoltam, Ida most már rövidesen meg fog halni. Visszanéztem rá a kocs ablakából, ameddig csak lehetett, aztán csakugyan elment Ida, temetése idején külföldön voltam, a család rendelt neki a nevemben koszorút, mikor visszajöttem, elutaztam a sírjához, de csak néztem a kis halmot, és nem értettem, Ida egyszerűen nem volt való halottnak. Ott is hagytam a fejfát hamar, míg kifelé ballagtam a temetőből, azon gondolkodtam, nem tudok én

róla voltaképpen kézzelfoghatót, a családi pletyka semmi történetet nem őrzött róla, nem hallottam romantikus szerelmi csalódásról, nem viszonzott érzelemről, éjjelizenét ugyan adtak neki, mondták, de bálban sose volt. Ékszereit sorra nekem adta, ahogy illett, a keresztelőmre korallt kaptam, az esküvőmre gyémántot, briliánst nem visel a magunkfajta, ajándékai általában célszerűek voltak, megbízható, sosem divatos ruhadarabokból, magas szárú cipőkből állottak, később az iskoláskorában kapott jutalomkönyvei vándoroltak hozzám, akkor untam, ma már élvezem őket. Egy olyan adományára emlékeztem, amely izgalmat keltett bennem, ezt hozta most vissza a sztaniol, amellyel győtrődtem, Ida ezüstgolyóját.

A vitrin hátsó polcán, az angol porcelánok mögé rejtve találtam meg valamikor, megbámultam, mert olyan volt, mint egy labda, színezüstből, akkora, mint az üveggolyó a rózsakarókon. Kértem, adja nekem, ilyen szép labdám sose volt. Ida eleinte habozott, aztán mégis kiemelte, és a kezembe adta, alig tudtam tartani, olyan súlyos volt.

– Ez nem labda – magyarázta. – Csak akkor kapod meg, ha megígéred, hogy békén hagyod. Nem ma, nem holnap, mindig. Ezt nem szabad bolygatni.

– Mi ez? – érdeklődtem lelkesen. – Megpiszkáltam a felszínét, és felfedeztem, csak látszólag egybefolyó és zárt ez a gömbölyűség, ha nagyon megkaparom, kibukkan a felszín alól valami, és talán a valami alatt is rejlik egy másik valami.

Ida visszasimította a megbontott csepp részt, aztán elmagyarázta, mit látok. Mikor ő fiatal lány volt, ezer éve, ilyesmivel szórakoztak az akkor én korombeliek, hogy egy papírszeletre felírták a vágyukat, a nagyon titkosat, amelyet nem akartak vagy nem mertek megosztani senkivel, körbetekerték egy darab sztaniollal, lett a beburkolt titkos vágyból kicsi gömb, s ahogy érkeztek a csokoládéküldemények vagy ajándékok, attól fogva minden sztaniolréteget kisimítottak, s rátekerték a titokra, amely egyre nőtt. Ha a vágy teljesült, az ember hálából sorra leszedte a lemezeket, mindből pici golyót gömbölyített, és lassan elszórta a ház körül, ha meg nem lett a kívánságból semmi, mikor már bizonyosan tudta, hasztalan volt akarnia vagy remélnie, bedobta a folyóba.

Akkor éppen még van valami olyan közlés, ami Ida be nem teljesült kívánsága. Elfogott az izgalom. Megint alányúltam a már visszaillesztett ezüstpapírnak, most már erélyesebben fogta meg a kezemet. A gömböt is visszarakta a porcelánok közé, azt mondta, mégsem adja nekem, láthatólag nem tudom megérteni, hogy nem nyúlhatok senki titkai közé. Elsomfordáltam Ida közeléből, úgy éreztem, megsértett, tüntetően kerültem a vitrint, ha nem áll titkokat tekerni ezüstpapírba, hiába szeretem, és hiába tartozik hozzánk, Ida komolytalan. Persze a vágy, hogy tudjam, mit remélt, nem csillapult, a gömb ott ezüstlött teljesületlen álmaim között sokáig, évtizedekig, Ida halála után hozzánk került a valódi értékek és az idegen szemének értelmetlen apróságok között, akkor megint felparázslott bennem a gyerekes kíváncsiság, és míg a nyitott ládákból az örökölt holmit kupacokba osztályoztuk, most már

felnőtt kezemmel kezdtem el bontani az ezüstpapírt. Most, mint valamikor Ida, anyám állított meg, elvette a gömböt, és úgy nézett rám, mintha betörtem volna a Mátyás-templomba.

– Hogy jut eszedbe? – kérdezte, s hallottam a hangján, neheztel. – Nem erre neveltünk. Meglopni egy halott titkát, igazán.

– Idának nem voltak titkai – védekeztem.

– Honnan tudod? – Anyám már enyhült, de még nem bocsátott meg. – Mindenkinek vannak, s ha körbetekerte évtizedeken át, akkor nagyon várt és remélt valamit, és látod, hasztalan. Tedd be a mi vitrinünkbe, és soha ne bolygasd, mert nincs hozzá jogod. Ha visszamégy Pestre, odaadom, nálunk nincs folyó, dobd a Dunába.

Megsértődtem, már nem kellett a rejtély a bonthatatlan sztaniolcsomagolásban. Az ezüstgolyó csak anyámmal együtt került a mi pesti lakásunkba, s az ő elvesztése utáni lakásrendezés idején szabadultam meg tőle, méghozzá azzal a tisztességgel, amelynek megtartására ketten is figyelmeztettek. Apámék falujában akkor készítettek egy tulajdonos nélkül maradt régi házban falumúzeumot, igazgatója tőlem is kért anyagot, a múzeumnak egy, a múlt jellegzetes polgárberendezés kellékeire is szüksége volt, tudnék-e adni valamit, ami eredeti, bizonyos rétegre, stílusra vagy szokásra, jellegzetességre utal, és nélkülözhetetlen. Elküldtem nagyapám pipatóriumát, címeres pipáját, egy gyönggyel kivarrt törölközőszárítót állványt, s melléjük tettem Ida ezüstgolyóját, pontos leírással: századfordulós emléktárgy, sztaniollapokból összeállított rejtek, amelyben fiatal lányok valami titkos vágyukat rögzítették papírra, a gömböt tilos felbontani, eredeti tulajdonosaik se tették, a tárgyat, ha a vágy nem teljesült, a folyóba dobták.

Kaptam egy köszönőlevelet, és megint évtizedek teltek el, mire az emlékezés mechanizmusa visszagörgette felém az enigmatikus golyót. A falumúzeum igazgatója írt, arról értesített, a múzeumot kirabolták, a pipatórium, a pipa, a legtöbb tárgy, sajnos, egyéb elrabolt naiv értékekkel együtt odalett, a szintén általam küldött tárgyról a rabló meg nem hitte el, amit a mellétűzött leírás állított, hogy játék, értéktelen, valamivel kettémetszette, aztán otthagya, mert a sztaniolok csak egy szelet papírt takartak, a papíron egy óriási L betűvel. Küldje vissza a kettészelt gömböt, vagy mi történjék? Nagyon sajnálja és szégyelli, sokan károsodtak a rabló miatt.

Megírtam a választ, dobja a folyóba a gömb maradék múmiáját, kiálltam az erkélyre, néztem a fákat. L. Egyetlen nagy L. Ki volt? László? Lajos? Lőrinc? Lóránt? Leventének még nemigen kereszteltek kisfiút Ida fiatal éveiben.

Megrezzent mögöttem az üvegajtó, a férjem is kiállt, néztük a kertet.

– Mondj L-lel kezdődő neveket – kértem. – Én már felsoroltam egy fél tucatot, s egyiknél sem éreztem, hogy eltaláltam.

– Mit halászol a titkok között? – kérdezte csendesén. Nem volt indulat a hangjában, mégis úgy éreztem, mintha neheztelne.

– Mi közöd Ida vágyaihoz? És honnan veszed, hogy férfinevet kell keresned? Idának nem voltak szívügyei, nagyapád, apád tudta volna, a Szabók mindig

mindent kifürkésznek.

Nem férfinév. De akkor mi? Mit kellett titkolnia? A férjem sokáig állt mellettem, gondolkozott, aztán hirtelen megfordult, és felejthetetlen pillantásával elfogta az enyémet. Nézttem rá, éreztem, nevet rajtam, rajtunk, ez megzavart, nem is értettem.

– És ha másképp ejtenéd? – kérdezte, és a hangja is olyan volt, mintha valami mulattatná. – Ha annyit jelent, hogy Idának nem tetszett a szerep, amit rászabtak a családban, a fuss ide, segíts, varrd meg, intézd el, ha nem akarta vállalni az idillt, ha akkora függetlenségi vágy élt volna benne, mint tebenned? Ha elege volt a rezedaillesatból, és utált mindig mások életének tanúja és szolgája lenni? Ha elvágott a faluból, mondjuk Dél-Amerikába?

– Bolond – mondtam zavartan, de valami nyugtalanság azért megérintett.

– Ida tökéletesen boldog volt.

– Ida tökéletesen boldogtalan volt – mondta a férjem. – Tökéletesen rab.

Ida, ha teheti, megszabadul mindentől és mindenkitől, de ő volt az egyetlen, akit valami rejtelmes okból nem tanítottak. El akart menni. El. Ennyi a betű.

Alkonyodott, kiröppentek a denevérek, ott köröztek a kert felett. A rablóra gondoltam, aki felszel egy gömböt, mert kulcsot remél benne, vagy ékszer, cipelni nem akarja, mert igen nehéz. Idára gondoltam, aki utált minden édeset, csak a sósat és savanyút méltányolta, és halála előtt mindenkit kiküldött a szobából, aki évtizedekig várt valami megoldást, de nem jutott neki, és most már mindegy, férfi lett volna-e, L-lel kezdődő nevű, vagy, amit a férjem gyanít, a szabadság. Mit kezdett volna a szabadsággal vagy egy férfival? Ida Ida volt, intézmény.

– Hát ezért akart elmenni – mondta a férjem. – Mert azt csináltatok belőle, intézményt. S hogy megverte az Isten! Csaknem száz év abban a rezedás idillben. Szerencsétlen Ida.

Sokáig hallgattunk, aztán a férjem visszahúzott az erkélyről a szobába.

– Tiszteld meg az emléket azzal, hogy elfelejted a vágyat a papírszeleten. Ida szemérmes volt, gögös és olyan szuverén, mint egy királynő.

– Ida? – Csak néztem rá.

– Ha összegyűltök, egy szálloda megtelik veletek – mondta a férjem. – Nevettek, beszélgettek, mindenki mindenkiről mindent tud és közöl. Egy volt köztetek, akinek csak büszkesége volt, és egy szelet papírja. Hagyd Idát pihenni végre. Megérdemelte. Ő most már elment. EL.

A legritkább esetben érzékenyedem el, akkor majdnem sírtam. A férjem hátat fordított, a konyhába ment, és feltette melegedni a vacsorát.

Benjámín László: Nap nap után

Nap nap után, év év után odábbállt,
ha mit hozott, elvitte mind -
limlomokat hagytak hátra neked, fakuló
fényképeit az életnek, ami egykor a tiéd volt.

Elhagytak, el barátaid is, egyre többen
gyülekeznek a föld alatti országban,
kihült ajkukon a néma intellemmel,
hogy utolsó napodra
annyid marad, amennyit másoknak adtál.

Megismerted az anyaggal viaskodók
alázatát és gyönyörűségét,
meggolgoztál kudarcaidért is -
Emlékeidet lapozva ne bújj meg falaid közt,
a munka ne hulljon ki kezedből:

Nincs más esélyed,
hogy amíg még vannak nappalaid és éjszakáid,
együtt tudj élni magaddal,
békén fekédj le, könnyű szívvel ébredj.

Csorba Győző: Megbékülés

A napok össze-vissza ráztak,
míg bennük voltam. Mint pénzező gyerek
rázza markában a filléreket.

Én a napokkal harcba szálltam,
de póruljártam: jók voltak a falak
és összetörtem rajtuk magamat.

Kigyógyultam és bölcsebb lettem:
nem bántom őket és ők sem engemet
és életem most fölöttük lebeg.

S mint hídról a habos folyóra,
nézek le rájuk. Akárhogy zajlanak,
életem örök-nyugalmú marad.

Időskori bölcsesség

Egy 92 éves kicsi, idős ember, szépen megfésülködött, megborotválkozott, majd felöltözött, és reggel 8 órakor elindult az Idősek Otthonába.

80 éves felesége nemrég hunyt el, s ezért úgy érezte, muszáj elhagynia a házát.

Most az idősek otthona előterében várakozik, s ránc mosolyog, mikor azt mondjuk neki, hogy kész a szobája.

Miközben a lift felé tartunk, röviden elmondom neki, milyen is az ő kis szobája. Elmesélem neki azt is, milyen színű a függöny és az ágytakaró.

- Nagyon tetszik – mondja lelkesedve, mint egy 8 éves kisgyerek, aki most kapja meg élete első szobáját.

- Kedves Mihály, még nem is látta a szobát, várjon egy kicsit.

- Az nem baj - a boldogság, az mindentől független dolog. Én a boldogságot választom. Az, hogy a szoba tetszik-e vagy sem, nem a bútoroktól függ vagy a dekorációtól – az attól függ, ahogy én azt látni akarom.

Én már a fejemben eldöntöttem, hogy a szoba tetszeni fog. A döntésemet minden reggel az ébredésemnél hozom.

Dönthetek úgy, hogy a napomat az ágyban töltöm, és számolom, hány testrészem nem működik, mely részeim fájnak, és szerencsétlen vagyok, hogy egyedül maradtam. De köszönetet mondhatok az égnek a testrészeimért, melyek még működnek.

Minden nap egy ajándék, ha ki tudom nyitni a szemem. Az új napra koncentrálok, a szép emlékekre, melyeket az életem során gyűjtöttem össze.

Az öregség olyan, mint a bankszámlád. Azt veszed le, amit összegyűjtöttél.

Ezért az én tanácsom, hogy sok-sok boldogságot és szépet rakjál félre emlékeid bankszámlájára.

Emlékezz ezekre az egyszerű gondolatokra ahhoz, hogy boldog legyél:

1. Szabadulj meg a gyűlölettől!
2. Szabadulj meg az aggodalmaktól!
3. Élj egyszerűen!
4. Adjál többet!
5. Várj kevesebbet!

Várnai Zseni: Öreg nő sóhajt

Csak addig fájt, amíg harcoltam érte,
amíg a lelkem égőn rátapadt,
s egy reggelen rájöttem, hogy hiába:
az ifjúság már tőlem elszaladt.

Lemostam minden kendőzést magamról,
hajamat sem festettem újra már,
mint vert vezér, a fegyverem leraktam,
s olyan vagyok most, mint egy téli táj.

Mint a felhőkbe nyúló hegytetőkön,
fejemen, ím, örökös hó ragyog,
így hordozom ezüstös koronámat,
és hófehéren újra szép vagyok.

E szépség más, mint volt az ifjúságé,
nincs benne tűz, és nincsen küzdelem,
magas hegycsúcsra nem csap lenti láрма,
és ez a szépség nem lesz hűtelen.

Olvasgatok, sétálok, eltűnődöm
az életem, mely szép és változó,
hullámok jönnek, mennek, elsimulnak,
így hömpölyög a nagy és mély folyó.

Lassúdan járok, fűszálat se sértsek,
mert minden élet mérhetetlen kincs,
napnyugtát, holdat, csillagokat nézek,
ó, mennyi nagyság, s vége soha sincs!

Bella István: Zúdulás

A tájból kicsap a fű.
Micsoda tavasz!
Virágok: szökőkutak
robbannak rögökből, földből.
A kövekből szikáran zúdul a gaz.
A fák aknát szikrázó
rügyeket robbantanak.
S leveleket,
– szétvetik az eget,
olyan hatalmasak.

Micsoda gyönyörű harag!
Magvából kiroppan a mag,
fellövell, egyre magasabb,
– már a fény bokájáig ér –
kiömlő dac, a zab.

Hej, fiatalság, forradalom,
zúduló évszak, csak el ne hagyj

Weöres Sándor: Kismadarak

Nyitottad az ablakot:
szállj be, napsugár!
Hogy csivogott-csattogott
rengeteg madár:

aranymálinkó, pirók,
feketerigó,
sármány, vörösbegy, kukó,
csíz, tavaszhivó,

pinty, királyka, oszapó,
volt vagy milliom,
elsorolni nevüket
én nem is bírom.

Azt tudom csak: valahány
téged szeretett,
mikor szobád ablakát
nyitotta kezed,

behajolt egy lombos ág,
bimbós, eleven:
mind ott ültek gallyain,
aztán kezeden.

Fuvolázták nevedet
a kismadarak,
mind másként! Hát nem tudom,
hogyan hívjalak?

Berényi Mihály: Ki beszél Brassóban magyarul?

Sok évvel ezelőtt, még a Ceausescu-rendszer idején, egyhetes bukaresti tanulmányutat kellett elvállalnom. Hamar elteltem a román fővárossal, bőven volt szabadidőm. Úgy a negyedik-ötödik nap táján hirtelen elhatározással vonatra ültem, hogy az erdélyi Brassó meglátogatása ürügyén valamicskét lássak a Kárpátokból, magyar emlékeket keressek.

Mindössze két órára volt. Térkép, útikönyv nélkül, felkészületlenül járkáltam Brassó utcáin. Nem csoda, hogy a magyar múltból semmin nem akadt meg a szemem, magyar feliratokat nem láttam, magyar szót nem hallottam. Váratlanul a piacon találtam magam. Szerettem a piacokat. Andalogva báméskodtam. Két idős férfi hangos szóváltására lettem figyelmes. Perceken át, egyre hangosabban ordítottak, rázták az öklüket a másik felé. Természetesen semmit nem értettem az amúgy is rosszul megformált szavaikból, ám az egyik férfi hirtelen nyelvet váltott: magyarul kezdett káromkodni, trágárkodni. Annyira éktelenül, cifrán, kacskaringósan, ahogy csak az tud, akinek az anyanyelve magyar. No lám! – mondtam magamban. Élnek itt magyarok, de az utcán nem merik használni a mi gyönyörű nyelvünket. Csak akkor, ha az indulatok úrrá lesznek a szájukon.

Akkor is ezen a két mérges emberen járt az eszem, amikor visszaérkeztem az állomásra. Negyedórám volt a vonat érkezéséig. Rövid sor állt a pénztárnál, ennyi idő elég a jegyváltásig, gondoltam. Németül mondtam, hogy Bukarestbe szeretnék utazni. Nem értette. Áttértem az angolra. Azt se. Próbálkozzam magyarul? Fölösleges. A pénztáros tudta, hogy magyar vagyok, hiszen Bucuresti helyett rendre Bukarestet mondtam. Na, most mi lesz?

Átvillant az agyamon, hogy itt fogok éjszakázni a váróteremben. És holnap? Itt ragadok Brassóban? A veszély mindenkit okossá tesz. Felkiáltottam.

- Tud itt valaki magyarul?

Megdöbbenésemre hárman is elindultak felém. Jaj! Jaj! Felfedtem a magyarságomat, ezek ki fognak engem irtani. Fialat férfi ért hozzám elsőnek. Feltűnően lágy hangon kérdezte:

- Miben segíthetek?

Nagy kő esett le a szívemről. Hát a jegyváltásban! Ez a pénztáros magyarnak nem akar jegyet adni. Váltana nekem egyet Bukarestig?

- Hát persze!

Odaadtam neki a pénzt. Nem vetődött fel bennem, hogy zsebre vágja, és elsétál velem. A férfi beállt a sorba, megvette a jegyet, még a visszajárót is a kezembe nyomta, és én a vonatom érkezése előtt öt perccel derűsen felsóhajthattam: Milyen jó, hogy a Földünk minden pontján akad egy-egy magyar!

V I C C O L D A L

- Mondja uram, nem kellene az ablaküveget kicsit megtisztítani? Alig lehet kilátni rajta. – szól az utas a taxisofőrnek.
- Fölösleges, a szemüvegem úgyis otthon maradt...

Gizike, írja ki a tárgyalóba, hogy kedden értekezlet lesz!

- A kedd egy vagy két d?
- Írja inkább szerdára...

- Uram, mondja meg nekem, a betörés közben egyszer sem jutott eszébe az édesanyja?
- Dehogynem, bíró úr, de semmi neki való dolgot nem találtam...

Csodatévőnek nevezi magát egy ember, aki a faluba érkezik. Nagy tömeg veszi körül, várják a szenzációt. Ő meglát egy mankós sántát, meg hallja egy pöszének a beszédét.

- Sánta, dobd el a mankód és járj! Pösze, Te pedig beszélj!
- Mire a pösze: A sánta eleszett!

Két lány nagyon félti a macskáját, ezért ki se engedik, nehogy egy félelmetes kandúrral találkozzon.

- Időközben az idősebb lány férjhez megy és a nászútról így ír:.
- Nagyon jól érezzük magunkat. Azonnal engedd ki a macskát!

Fiatal nő lakásán csöng a telefon:

- Jó napot - szól a férfihang – az elérhető lakáshitelekéről tájékoztatnám.
- Köszönöm, nem érdekel, van saját lakásom.
- És olyan hitelre sincs szüksége, mellyel az összes adósságát rendezhetné?
- Nincsenek adósságaim!
- Egy utolsó kérdés: férjet nem keres?

Kicsit kapatos állapotú ember állít be az anyakönyvi hivatalba:
Hölgyeim, szeretném bejelenteni, hogy ikreim születtek!

- Gratulálok Uram, de miért mondja, hogy hölgyeim? Egyedül vagyok itt a szobában.
- Hú, az áldóját – motyogja zavartan a férfi – elnézést, akkor gyorsan hazaszaladok, hátha...

Csőtörés van az orvosnál, hívja az ismerős szerelőt, de ő tiltakozik:

- Nem tudok menni, vendégeink vannak, ünnepelünk...
- Bezzeg én mindig indulok, ha beteg valaki nálatok.
- Rendben, megyek – így a csőszerelő.

Odaérve lenéz a pincébe, bedob a vízbe két aszpirint, és mondja:

- Ha hétfőig nem apad le, szólj, újra jövök...

Anya, miért vannak fehér szálak a hajadban?

- Tudod, mikor valami rosszat csinálsz, elszomorodom, és egy szál hajam kifehéredik.

- Áhá, értem most már, hogy a Nagyi haja miért lett hófehér!

Vadászat után a vadásztársaság visszatér a vadászlakba.

Uraim, nem hiányzik senki?

- Nem – hangzik a megnyugtató válasz.

- Rendben, akkor úgy látszik, valóban szarvast lőttem!

Kovács a kórházban élet-halál között lebeg, felesége egész éjjel ott virraszt mellette. Reggel révetegen int az asszonynak, hajoljon közelebb. Elhaló hangon mondja neki:

- Drágám, Te mindig mellettem voltál, mikor kirúgtak az állásomból, amikor az üzlet csődbe ment, amikor elvették a házunkat, amikor odalett az egészségem... Tudod, mit gondolok?

- Mit kedvesem?

- Azt, hogy Te nem hozol nekem szerencsét.

Egy arab srácnak vért kell kapnia. Mivel, ritka vércsoportú, nagy keresés után derül ki, hogy Kohn vére megfelel. Kohn elmegy a rabbihoz, mit tegyen?

- Nézd fiam, Ő is egy ember – így a rabbi, - adj neki, segíts rajta.

Megtörténik, majd pár hét múltán Kohn csomagot kap, egy aranyrúd van benne...

Aztán évek múlva újra szükség lenne vére, Kohn készségesen segít. Pár hét múlva kap 3 tábla csokoládét. Panaszolja a rabbinak, micsoda hálátlanság...

- Ja, fiam, ne feledd, most már a Te véred csordogál benne!...

Sokan mondják, hogy a szerencsejáték tönkre teszi az életet, szétrombolja a családokat.

A mi családunkat történetesen összehozta. Nemrég egy egyszobás garzonba költöztünk.

ooo

Amit filmek nélkül sosem tudnánk meg:

Egy pályaudvar méretű barlang bevilágításához elegendő egyetlen zseblámpa, ami történetesen van valakinél...

Ha a házban kések, balták repkednek a levegőben, miközben a bútorok is remegnek, mindig a pincébe vagy az emeletre menekülj, ne az utcára!

Azt a bombaszerkezetet, amit készítője egy hónapig bonyolított, bárki megérti és hatástalanítja a robbanásig hátralévő 10 másodperc alatt.